

кыдырып бүткөндө күүгүм кирип калган эле. Улам кеч кирген сайын суурдун айласы кете баштады. Кантип туулуп-өскөн аймагында бир да боордошу чыкпаганына түшүнбөгөн макулук амалсыз «чырк» этип алып, коктуну өрдөп, көчкүнүн үстү менен такыр бөлөк, башы ооган жакка, чалкыган өрөөндү көздөй жөнөдү. Ал дагы бир жолу, эң акыркы коштошуп жаткансыган «чырк» эткизе үн чыгарары менен наркы белестен иттердин ажылдаган үндөрү чыгып, улам жакындап келатты. Иттерди тукуруп, Көк жонго тааныш адамдын үнү да барган сайын даана угула түшүп келатты.

Суурдун такыр айласы кетти, Эми ал болгон күчү менен чуркап, көчкүнүн үстүнөн капталды көздөй, калың шалбалуу токойдун арасында жүгүрүп баратты. Аңкыган гүлдөр менен чөптөр суурдун кыска буттарына тушалып, алардын ыракаты бир тыйынга арзыбаган учур эле. Капысынан анын боюн баягы биринчи мылтык үнүн уккан учурдагыдай дирилдеген титирөө каптап, ого бетер заманасы тарып барат. Ушул убакта чоң акчечектин түбүндөгү үңкүрдү көрүп, жанын үрөп сойлоп кирди. Үңкүр түлкүнүкү же кашкулактыкы экени белгисиз жана анчалык терең эмес эле. Ошөнтсе да ар кандай коркунучтан сактоого ишенимдүүрөөк экен. Арсылдаган иттердин добушу менен адамдардын кыйкырыгы улам-улам жакындап келе жатты. Ичи ным жана өтө эле тар, төр жагына ар кандай курт-кумурскалар толуп алган ийинде эки колу менен башын кучактап, тырмагына чейин солкулдаган суур бүрүшүп жатты.